

Päivän kolmas poka soitti ovikelloa melkein vartin etuajassa. Tyypillistä hänelle ja kaikille muillekin, jotka olivat päässeet nauttimaan minusta aiemmin. Eivät kyenneet enää vastustamaan vaan lähtivät töistä tai kotoa tunnin liian aikaisin. Istuivat Stefanin kahvilassa kadun toisella puolella lusikkaa täristäen ja yhtä kuppia venyttäen niin pitkään kuin kehtasivat. Olimme joskus Steffen kanssa heitä naureskelleet. Sitten, kun eivät enää pysyneet housuissaan – kirjaimellisesti - maksoivat hätäisesti ja kiiruhtivat porttikäytävääni kahvilan henkilökunnan huvittuneiden katseiden saattamina. No, ei etuaika minua haitannut. Pidin joka tapauksessa pitkät välit, joten olin jo valmiina. Eihän minun tarvinnut juurikaan pukeutua. Tämänkertainen mies oli tyypillinen. Niin tyypillinen, että en edes muistanut häntä erillisihmisenä, ainoastaan sinä samana massana, joka luonani kävi. En miehenä vaan pokana. Iho punotti hikisenä ja kuurattuna, hiukset oli harjattu päätä pitkin, poskia oli liikaa ja hymy oli samanaikaisesti jännittynyt ja kiimainen. Vaatteissa näkyi sekä siniharmaata että beigeä, mutta en jaksanut niihin juurikaan mielenkiintoani hukata. - Hei, tule sisään, kiva nähdä sinua. Hymyilin valloittavasti peilin edessä hiottua ilmettäni samalla kun katseeni pureutui hänen kulmakarvojensa väliin. - No hei. Hän onnistui olemaan melkein hennon kuuloinen. Iso mies, joka pusersi käsissään rutistuneen sellofaanin sisällä lepäävää yksinäistä ruusua. Romantikko. Tein tilaa pokalle, mutta niin vähän, että hän joutui hipaisemaan rintojani tullessaan sisään. Olin harjoitellut sitä väistöä pitkään. Näin aataminomenan hypähtävän ja poskien punastuvan entisestään. - Onpas sinulla, ihanat, siis, krhm, tosi upeat vaatteet. - Oi, kiitos. Annoin hänelle poskisuudelman muka kiitokseksi. Tiesin toki, että tummanpunaiset liivit ja pöksyt korostivat ihanasti mustia hiuksiani ja vaaleaa ihoani. Siksihän olin ne pukeut. Kiihottunut poka on nopea poka. Hän suorastaan tärisi työntäessään ruusun käsiini ja kaivaessaan saman tien rahat esille. Maksu ensin, vaikka tilanne olisi millainen – siitä olin pitänyt aina kiinni. Kymmenen minuuttia myöhemmin hän jo sitten lepäsikin minua vasten sen näköisenä, että olisi kaivannut savuketta. Onneksi taloyhtiössämme ei saanut polttaa sisällä, joten minulla oli tekosyy valmiina. En todellakaan halunnut asua ja työskennellä terveydelle vaarallisessa ilmastossa. Vielä toiset kymmenen minuuttia turhaa rupattelua ja pokaan työntäminen hienovaraisesti porraskäytävään. Menisiköhän tämä taas Stefanin kahvilaan juhlistamaan viinerillä? Pitäisikin varmaan joskus kysyä Steffeltä rojalteja siitä, miten paisutin hänen liikevaihtoaan. Laitoin lämpimän veden valumaan kylpyammeeseen ja vedin kaapista päälleni pörröisimmän, kulahtaneimman kylpytakkini lämmittämään tiukkaa vartaloani. Minulla ei juurikaan ollut rasvakerrosta lämmittämässä, joten palelin aina alastomana. Työn haittapuolia. Onneksi lämmin kylpy sekä kuumotti ihoni, puhdisti mieleni että pesi päivän kolmen poka aiheuttaman löyhkän ruumiistani.

Illalla olin aivan muualla. Helsingissä oli monta hyvää iskupaikkaa, mutta silloin suuntasin Pressa-klubiin. Ei paras, paljon amatööriä, mutta en ollut käynyt siellä pitkään aikaan. Pokekaan ei tuntenut minua, joten pääsin sisään ilman mitään kommervenkkejä. Monet tutut halusivat vähän lisätienestejä tai poskihoidon, jotta päästäisivät minut markkinoimaan, vaikka en koskaan ollut häirinnyt heidän asiakkaitaan. Paikka oli vielä melkein autio. Muutama ulkomaalainen työporukka tai sitten he olivat lomalla. Kieli oli suomen lisäksi lähinnä slaavilaista, varmaan Venäjää. Minua se ei haitannut muuten, mutta kielipääni oli aina ollut heikko. Osasin toki perusasiat kaupallisista neuvotteluista kymmenellä kielellä, mutta ihmeempään jutteluun minusta ei ollut. No, toisaalta, eivätpä miehet niissä asioissa kauheasti jutella halunneet. Yksi mies erosi joukosta. Hän oli ensinnäkin paikalla yksinään, mutta se ei näyttänyt vaivaavan häntä. Muut miehet olivat porukoissa baaritiskillä tai pöydissä, mutta hän nojaili itseriittoisena toiseen tanssilattian keskellä olevista tolpiista ja kuunteli musiikkia. Ihmetahvo, bändikään ei vielä soittanut. Muut juttelivat kavereidensa kanssa, mutta tuo yksi

vain nojaili ja heilui kuin lavalla olisi ollut menossa isokin show. Takaapäin hän oli kyllä ihan hyvännäköinen. Pitkä ja sopusuhtainen. Hoikat jalat ja kapea lantio tiukoissa farkuissa. Harmaa lyhythihainen ja vartalonmyötäinen paita, joka leveni tasaisesti ylöspäin. Se oli tehty jotain erikoisesta kankaasta, ei ollut kauluspaita eikä T-paita. Käsivarret näyttivät ruskettuneilta tammikuusta huolimatta ja kyynärvarsissa näkyi pienten lihasten väreily. Hiukset olivat tummat ja suhteellisen pitkät päältä, niska oli ajeltu lyhyeksi. Hänen tukkansa liikkui hiljaa, kun hän heilui musiikin kannattelemana. Olisin iskenyt mieheen kiinni loistavalla myyntipuheellani, mutta jokin pidätteli minua. Tavallisesti yksinäiset miehet ovat helpoimpia. He ovat niin onnellisia ja vilpittömiä, kun kaunis nainen tulee juttelemaan. Hämmentyvät, raukat. Mutta tavallisesti yksinäiset miehet ovat myös ujoja ja varautuneita, ja niitä adjektiiveja en osannut siitä miehestä käyttää. Hän oli kuninkaana omassa maailmassaan, eikä välittänyt tuon taivaallista muiden katseista tai ajatuksista. Minun ei ollut kylmä, mutta tunsin siitä huolimatta ihokarvojeni nousevan pystyyn. Nojailin baaritiskiä ja katselin ympärilleni peilin kautta. Muutamia potentiaalisia asiakkaita liikkui salissa, jostain syystä en silti lähtenyt heidän peräänsä. Yksi lähestyikin minua, mutta olin normaalia kylmempi ja muutaman minuutin jutustelun jälkeen hän luikki takaisin pienten kavereidensa luokse. En tiennyt, mikä minulla oli. Siinä oli mennyt jo useampi hyvä tienesti sivusuun ja minä vain nojailin baaritiskiä kuin odottaen prinssiä ja valkoista ponia. Näin peilistä miehen alkaneen tanssia itsekseen. Kaiuttimista tulvi jotain vähän vanhempaa soulia ja se oli selvästi toiminut muusana. Mies tanssi samoin kuin oli nojailut; isosti ja täysin ilman häpeää. Kädet ylhäällä, aivan eri tavalla kuin kukaan näkemäni mies koskaan. Melkein kuin nainen, mutta puhtaan machosti, ilman naisellisuuden häivääkään. Se oli varmaan ensimmäinen kerta koskaan, kun näin miehen tanssivan yksinään puolitäyden baarin tyhjällä tanssilattialla. Hänen liikkeensä olivat itsevarmoja ja rytmi oli selvästi erittäin tarkkaa. Minäkin tanssin nuorempana, balettia ja jazz-tanssia, ennen kuin rinnot kasvoivat turhan isoiksi ja pojat alkoivat kiinnostua niistä. Katselin häntä edelleen peilin kautta ja huomasin, että monet muutkin katsoivat. Miehet virnuilivat mutta naiset tuntuivat pitävän silmänsä tarkempina. Tunsin mustasukkaisuuden hiipivän selkääni tatuoitua käärmettä pitkin; minä näin hänet ensimmäisenä. Musiikki vaihtui. Sielu valui lattian rakoihin ja sen täytti jokin terävämpi, latinalaisperäinen musiikki. Iskevä rytmi, joka alkoi haitarin kaiholla ja kehittyi siitä nopeaksi poppiitiksi, jonka päälle kaunisääninen nainen lauloi espanjaksi. Haitari nousi pinnalle aina välillä pariaksi tahdiksi, kunnes nainen painoi sen äänellään suohon. Olisiko ollut Shakiraa? Lantioni alkoi tahtomattaan kiemurrella hänen tahdissaan. Musiikki vei minua. Olin etsimässä katsekontaktia baarimikkoon, kun tunsin taputuksen olkapäälläni. Se oli se mies. - Haluaisitko tanssia minun kanssani, kun et näytä osaavan olla tanssimatta yksinäsi. Nyt näin hänet ensimmäisen kerran kunnolla edestä. Ehkei mitenkään varsinaisesti komea, mutta mies hän kyllä oli. Vartalo näytti pitkältä, joustavalta ja vahvalta. Hartioita oli riittävästi ja kasvoissa luonnetta, joka pursusi esille pitkähköjen, jotenkin vanhanaikaisten hiusten alta. Leuassa näkyi lyhyttä sänkeä – ei muodikkaasti muotoiltuna vaan siten, kuin se kasvoi päivänä mittaansa. Hän tarjosi kättään minulle kuin milläkin tanssilavalla ja näytti vieläpä kumartaen niin, tiedättehän, niskaa nytkäyttämällä. Mikä ihmegigolo hän oikein luuli olevansa. Kaikkea tuokin ajatteli itsestään. - Sopii, oikein mielellään. Tykkään tanssia. Hän ei sanonut mitään, hymyili vain valkoisilla hampaillaan. Nekään eivät olleet täydelliset, mutta en minä niissä virheitä nähnyt. Mies tarjosi minulle kätensä kuin vanhasta elokuvasta ja talutti minut keskelle tyhjää tanssilattiaa. Sama terävä ja nopeatahtinen kappale jatkui, joten oletin hänen haluavan tanssia erillään, diskoilla. Vasta kun tunsin käden kiertyvän syvälle vyötärölleni ja hänen kuuman vartalonsa minua vasten tajusin, mitä hän aikoi. - Hei, mä en osaa näitä... paritansseja. -

Osaat sinä, ole vaan rentona. - Eikun ihan tosi, en minä näitä ole koskaan tanssinut. - Nytkin tanssit.Tangoa. Hän oli oikeassa. Olimme kiinni toisissamme, todella lähekkäin, ja liikuimme lattialla. Aika rauhallisesti, mutta hän vei minua eteenpäin selkeällä suunnitelmalla eikä selvästikään joutunut keskittymään. Minä tunsin kaikkien paikallaolijoiden silmien porautuvan muodokkaaseen takapuoleeni ja tartuin tiukemmin kiinni miehestä. Hukuin tangoon ja hän oli minun pelastusveneeni. - Rentoudu ja nauti, tanssit ihanasti. Hän kuiskasi sanat korvaani ja samalla haistoin kevyen tuulahduksen jotain itämaista aromia. Se tuoksui vahvalta, mutta kaukaiselta, kuin tuulen tuomalta raikkaudelta miehen kaulalla. Huomaamattani painoin kasvoni lähemmäs häntä ja hengitin syvään. Hartiani pehmenivät ja käsieni puristus rauhoittui. Olin turvassa hänen käsillään, eikä minun tarvinnut välittää kenenkään katseista. Välillä pyörähdimme ja tunsin, miten hän taivutti notkeaa selkärankaani taaksepäin. En osannut pelätä, uskalsin heittäytyä miehen otteeseen ja päästin hiukseni hipaisemaan likaista lattiaa. Kun hän veti minut hitaasti ylös luokseen tunsin, miten vartaloni keriytyi häntä pitkin ylöspäin milli milliltä. Ihomme sulautuivat yhteen kuin vaatteita ei olisi ollut kummallakaan. Huohotin, kun vihdoinkin sain painaa kasvoni taas hänen kaulalleen. Hän hipaisi samalla niskaani ja painoi poskensa hiuksilleni. Tango loppui, mutta minä olisin halunnut jatkaa. Kerrankin DJ oli ajan tasalla. Hän laittoi soimaan jotain pehmeää ja latinalaista. Minä en päästänyt irti siitä miehestä koko iltana. Baaritiskillä käydessämme pidimme toisiamme käsistä kuin koululaiset. Kädet muuttuivat huuliksi ja kyltymättömiksi hyväilyiksi, kun tanssimme hikisinä yön läpi. Jossain vaiheessa lattia täyttyi, me olimme turvassa omassa kuplassamme, vain me kaksi. Menimme hänen luokseen, käsi kädessä ja kiirehtien. Hän repi ulkovaatteeni pois jo hississä ja hengitti minua. Minä suostuin kaikkeen ja keskityin olemaan nainen. En edes nähnyt millainen hänen asuntonsa oli, ilmeisesti hämärä ja aistikkaasti sisustettu. Vaatteeni jäivät eteisen lattialle ja kirmasimme yhdessä olohuoneeseen ja sieltä hieman myöhemmin makuuhuoneeseen. Aamulla herätessäni tiesin, mitä oli olla onnellinen. Katselin vieressäni makaavan miehen rosoista pintaa, hipaisin hänen solisluussaan näkyvää arpea. Leuka sinersi aamu-usvaa ja aiemmin niin huolellisesti kammatut hiukset olivat nyt valtoimenaan tyynyllä. Mies hengitti rauhallisena, maailmankaikkeuden keskipisteenä ilman mitään huolia. Vasen lihaksikas käsi oli rennosti niskan takana ja karvainen rinta kohoili tasaisesti. Kun hänen silmänsä aukesivat, mies oli välittömästi täysin hereillä ja iltainen hymy palasi leikkimään hänen kasvoilleen. Hän veti kasvoni pitkään suudelmaan. Sykkeeni ei vielä ollut tasaantunut eikä hikeni kuivunut, kun hänen alastomuutensa nousi vierestäni. Miehellä ei ollut mitään hävettävää ja hän tiesi sen. Ketterästi hän katosi johonkin kotinsa sopukoihin, minä jäin venyttelemään sänkyyn. Kissan pitää herätä varovasti, varsinkin urheilusuorituksen jälkeen. Tunnustelin pehmeää ihoani ja kovia lihaksiani sen alla, nautin siitä, miten hän oli kyennyt laukaisemaan niiden kaikki jännitykset olemalla oma itsensä ja antamalla minun olla nainen. Asunnossa juoksi vesi, kahvinkeitin korisi ja tunsin sitruksen tuoksun leijuvaan ilmassa. Siihen sekoittui vähän palaneen leivän aromi. En ollut syönyt aamiaista sängyssä vuosikausiin; joskus opiskeluaikoina viimeksi ja sekin johtui soluasunnon ahtaudesta eikä nautinnosta. Nautiskelimme ruoan ja toisistamme, aluksi silmillämme. Hän katsoi minua aivan samalla tavalla kuin illallakin, vaikka meikkini olivat valuneet ja hiuspehkoni sojotti kaikkiin ilmansuuntiin. - Tiedäthän, mitä Rita Hayworth sanoi? Hänen hymynsä oli ääretön. - En tiedä, kerro? - Miehet aina menevät sänkyyn Gildan kanssa, mutta heräävät minun vierestäni, ja pettyvät. Sinun vieressäsi niin ei ainakaan käy. Olet vielä ihanampi kuin illalla. Minä en tiennyt, keitä Gilda ja Rita olivat, mutta tajusin kohteliaisuuden ja tunsin hymyileväni yhtä leveästi, vaikka nolostuinkin. - Älä nyt viitsi, ei minussa ole mitään katsomista. Hän ei sanonut siihen mitään, nosti vain tarjottimen sylistäni ja veti minut syliinsä,

ja minä sain olla nainen. Kun vihdoin iltapäivällä lähdin, tiesin olevani rakastunut. Minä, rakkaudettomuuden ammattilainen. Sinä iltana minulla oli vain kaksi asiakasta, ja vaikka vedinkin roolini ammattitaidolla, tiesin, että näyttelemiseni olisi näkynyt läpi. Jos he olisivat halunneet sen huomata. He eivät halunneet. Näille pikkupojuille kelpaa mikä tahansa, mikä vahvistaa heidän uskoaan omaan itseensä. Miehellä se ei olisi riittänyt. Näin hänestä unta ja saatoin silloin tuntea etäisesti itämaalaisen tuoksun tunkevan läpi. Me aloimme tapailla milloin vain hänelle sopi. Söimme aamiaisia yhdessä, kävimme päivällisillä ja lepäsimme toistemme ympärillä. Minä nautin hänen seurastaan ja otin vastaan kaikki muruset, mitä miehen ilmeisen vaativa työ minulle soi. Hän herätti minussa ne kaikki tunteet, joita olin vuosien mittaan piilottanut ja näytellyt pokille. Minä jopa peruutin muutaman keikan hänen vuokseen ja sitä en ollut tehnyt koskaan aiemmin. Mies ei kysellyt, mitä minä tein. Ei tekniikoistani eikä asuntoni erikoisesta sisustuksesta. Ei siitä, millainen varasto vaatekappaleita minulta löytyi. Hän tuntui olevan täysin autonominen ja vain yksinkertaisesti nauttivan seurastani yhtä paljon kuin minä hänen. Kaikki kelpasi ja mitään ei ollut pakko tehdä. Olin aika varma, että hän tiesi ammatistani, mutta se ei näyttänyt miestä vaivaavan. Viikot keriytyivät kuukaudeksi ja sitten toiseksi. Meillä molemmilla oli asunnoissamme kaksi hammasharjaa ja meikkini valtasivat tilaa hänen kylpyhuoneestaan. Olimme koko ajan tiukemmin toistemme kanssa, vain hänen työnsä vei miehen pois luotani. Minä tein töitä ehkä kolme tuntia päivässä, vanhojen asiakkaiden kanssa. Hän oli poissa pitkät päivät ja suurimman osan öistäkin, mutta koskaan mies ei näyttänyt väsyneeltä. En tarkkaan ottaen tiennyt, mitä hän teki; hän viittasi aina vain johonkin kansainvälisiin myynti- ja managerointihommiin ja siirsi keskustelun eteenpäin. Se ei haitannut minua. Hänellä oli aina yhdessä ollessamme kaikki maailman aika käytettävissään. Kävimme vain yhden kerran Stefanilla aamupalalla. Steffen ja miehen välit pystyivät jäädyttämään kahvin ja viilentämään vastaleivotut croissantit. En oikein tiedä miksi, mutta he tuntuivat olevan magneetin samat navat, työnsivät toisiaan pois heti ensimmäisestä kosketuksesta lähtien. Seuraavalla aamiaisella Stefan koetti selvästi varoittaa minua, kyseli kysymyksiä, joissa oli enemmän vihjausta kuin halua tietää enemmän. - Missä hänet mahdoit tavata? - Miten hän sinut löysi? - Mitä hän mahtaa tehdä töikseen? - Tiedätkö nyt aivan varmasti, mitä olet tekemässä? En käynyt enää Stefanin kahvilassa aamupalalla, etsin uuden kantapaikan päästäkseni eroon ajohädistä. Minä tulin toimeen omillani, enkä kaivannut isoveljeä. Eräänä sunnuntaiaamuna makasin hänen kainalossaan, pääni painettuna vasemmalle rintalihakselle. Olin sulautuneena kiinni mieheen ja nautin hänen puhtaasta tuoksusta. Hänkin nautti minusta, hän silitti hiuksiani ja valaisi huoneen hymyllään. - Haluaisin olla enemmän kanssasi, nauttia sinusta aina. - Se olisi ihanaa, sinä olet ihana. - Koska lähdet taas töihin? - Tunnin päästä on pakko mennä, ja nyt olen matkalla kaksi päivää. Kämpäryin tiukemmin miehen kainaloon, en olisi halunnut päästää häntä pois luotani. - Minä haluaisin niin olla enemmän kanssani, mutta tämä työ vie minut aina pois tästä, maailman parhaasta paikasta. Jatkossa minulla on entistä enemmän ulkomaanmatkoja ja saan olla luonasi vieläkin vähemmän. Ehkä vain kerran kuukaudessa voin olla viikonlopun kotona. Sydämeni pakahtui itseensä. En itkenyt, mutta silti kyynelleet vierivät poskille. - Onko sinun pakko? - Ikävä kyllä, minun on pakko elättää itseni. Olen pahoillani, haluaisin todella vain olla sinun kanssasi. Hänen nauravat silmänsä olivat kerrankin vakavat ja ne polttivat tiensä minun lävitseni. - Mitä, mitäpä jos sinä ottaisit vähän lomaa? - Rakastaisin sitä, mutta ei minulla ole varaa. - Entäpä jos minä ... En uskaltanut jatkaa, minua hävetti tarjotakin sitä hänelle. Mies kuitenkin katsoi edelleen minua intensiivisesti ja rohkaisevasti. - Mitäpä jos minä jakaisin tulojani sinun kanssasi. Minä teen paljon vähemmän töitä kuin sinä, mutta tienaan kuitenkin hyvin. Hän ei sanonut mitään; katsoi

vain niin, että käärmeeni alkoi kiemurrella. - Minä voin hyvin tehdä vähän enemmän keikkaa. En uskaltanut katsoa häntä silmiin. Häpesin. Hän varmasti tiesi, mistä puhuin, eikä noin menestynyt mies ikinä haluaisi olla ammattilaisen elättinä. Mies otti kiinni leuastani, kohotti kasvoni eikä sanonut mitään. Hän suuteli minua pitkään ja kieleemme hyväilivät toisiaan. Hetken kuluttua nousin vuoren huipulle ja leijuin sieltä hiljalleen alas untuvapilven päällä. Mies perui matkansa ja vähensi töitään. Hän oli kanssani ainakin joka kolmannen yön. Minä otin maksaakseni hänen asuntonsa vuokran ja usein livautin miehelle muutaman setelin, että hän saattoi maksaa ravintolalaskun. Hän ei koskaan kysynyt, mistä rahat tulivat. Minä tapasin asiakkaitani omassa työhuoneessani ja asuimme yhdessä hänen kodissaan, jonka minä hänelle maksoin. Kun lähdin töihin, hän katsoi minua rakastavasti kuin kalleinta sijoitustaan.